

HỒI THỨ MỘT TRĂM NĂM MƯƠI LĂM TRONG SÒNG BẠC CHẠM TRÁN CỪU NHÂN

Hì Tiểu Bảo nhìn vết bài trên bàn, gieo thò lò xuống thành năm điểm.

Nhà cái lấy bài trước tiên là một cặp Thiên Bài. Lão lùn mập rút được một con Trường tam và một con Bần đẳng. Cả hai con này góp lại chưa nhiều điểm bằng một con Thiên bài. Miệng hắn cầu nhàu thoá mạ, nhưng cũng chịu thua. Hắn lại lấy bốn trăm lạng bạc ra đặt.

Lão lùn mập đánh ba ván thua hết sạch sành sanh. Trước mặt không còn lấy một lạng bạc.

Hắn đỏ bừng mặt lên coi như một trái banh máu. Hai bàn tay to tướng của hắn sờ soạng khắp chỗ trong mình nhưng sờ mãi chẳng thấy vật gì đem ra đặt cửa được.

Hắn chợt nhớ tới Triệu Tề Hiền nằm dưới đất, liền hỏi :

- Anh chàng kia cũng đáng mấy trăm lạng. Lão phu đặt cửa bằng hắn được không ?

Hắn vừa nói vừa kéo Triệu Tề Hiền đặt nằm ngang trên bàn bạc.

Triệu Tề Hiền đã bị điểm huyết không nhúc nhích được, để mặc ai muốn làm gì thì làm.

Lão khiếu hoá bỗng cất tiếng :

- Hãy khoan ! Mấy tên thị vệ này do tại hạ bắt được, sao lão huynh lại đem ra đánh bạc ?

Lão lùn mập đáp :

- Mượn tạm một chút không được hay sao ?

Lão khiếu hoá hỏi vặn :

- Được chẳng nói làm chi, nhưng thua thì đòi vào đâu ?

Lão lùn mập chưng hửng một chút rồi đáp :

- Không thể thua được.

Lão khiêu hoá hỏi :

- Giả tử lão huynh đang vận xúi thua nữa thì làm thế nào ?

Lão lùn mập đáp :

- Cái đó dễ lắm ! Trong thành Liễu Châu hiện nay nhan nhản những Ngự tiền thị vệ, có thiếu gì đâu ? Tại hạ sẽ bắt mấy tên để trả lại là xong.

Lão khiêu hoá gật đầu nói :

- Nếu vậy thì được.

Lão lùn mập thúc giục Vi Tiểu Bảo :

- Gieo thò lò lẹ đi !

Vi Tiểu Bảo nhìn lão hương nông nói :

- Xin lão huynh lại rửa bài, xếp bài như trước.

Lão hương nông không nói gì, lẳng lẳng xoa ba mươi hai con bài trên mặt bàn một lúc rồi xếp thành bốn phần.

Vi Tiểu Bảo dòm ngó không khỏi giật mình kinh hãi, vì trên mặt bàn chẳng những không có vết bài mới, mà cả những vết cũ cũng bị lão vận nội lực xoa đi hết. Chỉ còn mấy chục đường ngang vạch dọc, trông không có rõ gì nữa.

Giả tử lão lùn mập đặt cửa bằng vàng bạc thì Vi Tiểu Bảo chẳng quan tâm đến lão hương nông đánh với hăn. Ai thua ai được cũng không can gì đến gã. Nhưng bây giờ lão lùn mập lại đặt cửa bằng Triệu Tề Hiền mà mình không ăn được thì hỏng bét.

Gã không biết những quân bài lớn ở chỗ nào thì tài gieo thò lò của gã cũng bằng vô dụng.

Gã liền nói :

- Chỉ có hai người đánh, hà tất phải chơi bài cầu ? Sao bằng cứ gieo thò lò ai nhiều điểm là được.

Lão lùn mập gục gặc cái đầu đáp :

- Lão gia thích đánh bài cầu.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Lão huynh không hiểu bài cầu thì đánh làm chi ?

Lão lùn mập nổi giận, túm lấy ngực Vi Tiểu Bảo nhắc bồng lên vừa lắc vừa thoá mạ :

- Con bà nó ! Mi bảo ta không hiểu bài cầu ư ?

Vi Tiểu Bảo bị hấn lắc một hồi, bao nhiêu khớp xương toàn thân bật lên những tiếng "rắc rắc".

Bỗng nghe phía sau có tiếng người la :

- Ơu ca ! Buông xuống mau ! Không làm thế được.

Chính là thanh âm Ủy Tôn Giả.

Lão lùn mập một tay vẫn xách Vi Tiểu Bảo giơ lên, mặt hấn lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay ! Người ở đâu đến đây ? Sao lại không được ?

Lại nghe thanh âm Lục Cao Hiên cất lên :

- Cao Tôn Giả ! Vị này là Vi... Vi đại nhân, một nhân vật rất nhiều lai lịch. Tôn giả chó đắt tội với y. Mau mau đặt y xuống.

Lão lùn mập ngáp ngừng hỏi :

- Y là... Vi... con mẹ nó. Vi Tiểu Bảo phải không ? Nay ta mới kiếm được gã.

Bỗng hấn quay đầu nhìn ra ngoài cửa. Tay vẫn nắm giữ Vi Tiểu Bảo.

Ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên cùng đứng ra ngăn chặn.

Lục Cao Hiên hỏi :

- Cao Tôn Giả ! Tôn Giả đã biết lai lịch của Vi đại nhân sao còn vô lễ như vậy ? Mau mau buông tay ra.

Lão lùn mập đáp :

- Dù là giáo chủ thân hành tới đây ta cũng không tha, trừ phi có thuốc giải

đưa ra.

Ủy Tôn Giả hỏi :

- Sư ca ! Đừng làm nhộn nữa ! Sư ca không uống... cái đó, thì cần lấy thuốc giải làm chi ?

Lão lùn mập đáp :

- Hừ ! Người thì biết cái gì mà hỏi ? Tránh ra đi ! không thì đừng trách ta đây bất lịch sự.

Vì Tiểu Bảo lơ lửng trên không nhưng nghe ba người đối đáp, gã xoay chuyển ý rồi hiểu ngay, bụng bảo dạ :

- Té ra lão lùn mập này là Cao Tôn Giả, sư huynh của Ủy Tôn Giả. Ngày trước hắn ở cung Từ Ninh, ẩn trong chần mù điểm giả. Cả đôi cùng loã thể. Hắn đã ôm mù kia chạy trốn. Hôm ấy hắn chạy nhanh quá ta không trông rõ mặt. Đúng rồi ! Người hắn lùn tịt và béo chùn béo chụt coi chẳng khác một trái banh thịt. Chính hắn rồi không còn nghi ngờ gì nữa.

Vì Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ :

- Ủy Tôn Giả đã nói ngày trước hắn đi theo sư huynh là Cao Tôn Giả, vâng lệnh giáo chủ ra hải ngoại làm việc. Hai người đang lênh đênh trên mặt biển thì gặp gió bão, không thể trở về đúng hẹn, nên phải uống Độc long hoàn. Chất độc phát tác : Ủy Tôn Giả biến thành cao nghều cao nghều mà gầy khẳng gầy kheo. Còn Cao Tôn Giả biến thành lùn tịt lại mập thù lù. Thật đáng tức cười ! Hai lão này đã uống thuốc giải thì lão Cao Tôn Giả vừa lùn vừa mập kia còn đòi lấy thuốc giải làm gì ? à phải rồi ! Mù điểm giả giả Thái hậu còn chất độc Cửu long hoàn ở trong người chưa được giải trừ. Thằng cha Cao Tôn Giả này lại ngủ chung chần với mù, dĩ nhiên là thân nhau lắm.

Gã nghĩ tới đây liền lớn tiếng hỏi :

- Lão huynh muốn lấy thuốc giải Độc long hoàn mà sao không buông ta xuống lẹ đi.

Cao Tôn Giả vừa nghe thấy ba chữ "Độc long hoàn" da thịt toàn thân run lên

bắn bật. Hắc co tay mặt lại dứt Vi Tiểu Bảo xuống.

Hắc lại chìa tay trái ra la lên :

- Đưa đây ! Lẹ lên !

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Lão vô lễ với ta như vậy ư ? Hừ hừ !...

Gã thò tay vào bọc lấy tấm Ngũ long lệnh ra lớn tiếng quát :

- Cái này là cái gì ?

Cao Tôn Giả sắc mặt biến đổi, bất giác lùi lại một bước.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi :

- Cao Tôn Giả ! vừa rồi lão đã nói gì ?

Cao Tôn Giả đột nhiên nhảy vọt lại. Tay trái hắc nắm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Miệng quát lớn :

- Lấy thuốc giải cho mau !

Bàn tay to tướng của hắc nắm vào chỗ huyệt đại trụy.

Hắc chỉ nhả chuông lục ra một chút là lập tức Vi Tiểu Bảo phải dứt hết tâm mạch.

Ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đồng thời la hoảng :

- Không làm thế được ! Không làm thế được !

Tiếng quát chưa dứt, trên mình Cao Tôn Giả đồng thời bị ba bàn tay đặt vào.

Bàn tay của lão khiêu hoá đè lên huyệt Bách hội trên đỉnh đầu hắc. Bàn tay Lý Tây Hoa ấn vào huyệt Ngọc châm ở sau gáy. Còn lão hương nông để bàn tay vào trước mặt, ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào mí mắt Cao Tôn Giả.

Huyệt Bách Hội và huyệt Ngọc châm là hai huyệt trọng yếu trong người. Còn hai ngón tay của lão hương nông chỉ ấn mạnh một chút là móc được tròng mắt của Cao Tôn Giả ra.

Cao Tôn Giả người lùn quá, còn thấp hơn Vi Tiểu Bảo nửa cái đầu, thậm chí ba lão đồng thời động thủ đều nhắm vào khu vực ở trên đầu hắn, vì huyết đạo trước ngực và sau lưng đều không với tay tới được.

Ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên biết ba người động thủ là những nhân vật võ nghệ cao cường. Nếu cả ba đồng thời nhả kinh lực ra thì e rằng cái đầu tròn trĩnh của Cao Tôn Giả phải nát như, liên đồng thanh la :

- Không làm thế được ! Không làm thế được !

Lão khiếu hoá nói :

- Lão lùn này ! Mau buông tay ra !

Cao Tôn Giả đáp :

- Gã chịu đưa thuốc giải là ta tha liền.

Lão khiếu hoá quát :

- Nếu lão không buông là ta nhả kinh lực ra đó.

Cao Tôn Giả nói :

- Chết thì cùng chết cả!

Đột nhiên Ủy Tôn Giả thò tay vào dưới nách lão khiếu hoá. Lục Cao Hiên nắm lấy sau gáy Lý Tây Hoa.

Cả hai lão Ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên đứng rất gần, mình lại mặc sắc phục quân sĩ Kiêu Ky Doanh.

Lão khiếu hoá và Lý Tây Hoa tuy nghe hai người này có quen biết Cao Tôn Giả, nhưng không ngờ võ công họ cao cường đến thế. Chỉ một chiêu hai lão liền bị kèm chế.

Hai lão Ủy, Lục đồng thanh hô :

- Mọi người đều buông tay hết ra.

Lão hương nông buông tay ở mặt Cao Tôn Giả, nhưng hai tay lão nắm vào sau lưng Ủy Tôn Giả và Lục Cao Hiên. Lão nói :

- Hai người hãy buông tay trước.

Lão khiêu hoá cười rộ nói :

- Ha ha ! Thật đáng tức cười. Thú quá ! Thú quá !

Lão buông tay ra nhưng lại chụp nhanh như chớp vào sau gáy lão hương nông.

Biến diễn này khiến cho cả bảy người là Vi Tiểu Bảo, Cao Tôn Giả, Lý Tây Hoa, Lục Cao Hiên, Ủy Tôn Giả, lão hương nông và lão khiêu hoá đều bị kiểm chế theo thế liên hoàn. Huyệt đạo trọng yếu của mỗi người đều ở dưới bàn tay người bên cạnh.

Chỉ trong khoảnh khắc cả bảy người đều trở ra như tượng gỗ chẳng ai dám nhúc nhích. Ngoại trừ Vi Tiểu Bảo là người biết rõ thân thế Cao Tôn Giả, còn sáu người kia chẳng hiểu người kiểm chế mình là ai ?

Vi Tiểu Bảo la lên :

- Trương Khang Niên ! Người ở đây làm chi ?

Lúc này trong đồ trường chỉ có một mình Trương Khang Niên là ở ngoài vòng cương toả. Y nghe Vi Tiểu Bảo hô hoán liền dạ một tiếng.

Trương Khang Niên rút yêu đao ra đánh soạt một cái.

Cao Tôn Giả quát lớn :

- Tên thị vệ chó má kia ! Người có giỏi thì xông vào đây.

Trương Khang Niên gơ yêu đao lên, nhưng lại sợ Cao Tôn Giả sát hại Vi Tiểu Bảo nên không dám tới gần.

Vi Tiểu Bảo ở giữa trong đám người bị kiểm chế nhận thấy trong đây là cuộc tao ngộ lạ lùng chưa từng trải qua, bất giác reo lên :

- Thú quá ! Thú quá ! lão lùn mập kia ! Lão phóng chưởng hạ sát ta chẳng có điều chi quan hệ, hay chính lão bị uống mạng cũng không sao, còn thuốc giải độc long hoàn thì lão vĩnh viễn đừng hòng lấy được nữa. Da thịt toàn thân lão sẽ bị nát ra từng mảnh một rớt xuống. Trước hết đầu lão sẽ trụi nhẵn thín, rồi đến

Cao Tôn Giả quát lên :

- Không được nói càn nữa !

Vì Tiểu Bảo vẫn cười ha hả nói tiếp :

- Mặt lão sút hết da thịt còn tro lại những lỗ hổng!

Gã nói tới đây bỗng ngoài sảnh đường có người lớn tiếng hô :

- Chúng ở cả trong này !

Tiếp theo tiếng một người khác cất lên :

- Hãy bắt hết cả bọn chúng rồi sẽ tính.

Mọi người quay đầu nhìn ra cửa sảnh đường.

Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng. Một người tay cầm trường kiếm đi quanh một vòng.

Mọi người liền cảm thấy hoặc trên đầu vai, hoặc các yếu huyệt bỗng tê chồn. Chúng bị điểm huyệt cả rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc, ai nấy đều nhủ ra ngã lăn xuống đất.

Ngoài cửa sảnh đường có ba người đứng. Vì Tiểu Bảo chợt nhìn thấy đã la lên:

- A Kha ! nàng cũng đến...

Gã vừa mở miệng nói đến đây, bỗng cảm thấy trái tim chìm xuống, liền dừng lại.

Gã đã ngó thấy hai người đứng bên A Kha, mé tả là Lý Tự Thành, mé hữu là Trịnh Khắc Đẳng, con người mà gã chán ghét nhất đời.

Một người ở đầu đằng đông đã tra trường kiếm vào vỏ. Hai ty chấp để sau lưng, miệng tùm tùm cười ruồi. Hắn chính là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm.

Bọn Cao Tôn Giả, lão khiêu hoá, Lý Tây Hoa kiếm chế lẫn nhau không ai nhúc nhích được thì đột nhiên một tay cao thủ là Phùng Tích Phạm tới nơi. Hắn chẳng mất chút sức lực nào đã điểm té cả bảy người.

Trương Khang Niên cũng bị trúng một kiếm.

Cao Tôn Giả ngồi phệt dưới đất, người càng lùn tịt. Hấn tức giận quát :

- Người là cái thá gì mà dám điểm huyết Dương quan và huyết Thần đường trong mình lão gia ?

Phùng Tích Phạm cười lạt đáp :

- Võ công người khá lắm, mới tự biết mình bị điểm trúng những huyết đạo nào.

Cao Tôn Giả tức giận quát :

- Mau giải khai huyết đạo cho lão gia ! Lão gia quyết đấu với người một trận. Con mẹ nó ! Hành động ám toán này đâu phải là hảo hán ?

Phùng Tích Phạm cười đáp :

- Mẹ kiếp ! Người là hảo hán thì hãy nằm co dưới đất làm một đấng anh hùng không nhúc nhích.

Cao Tôn Giả tức giận cãi.

- Lão gia ngồi đây chứ có nằm co đâu ? người không có mắt hay sao ?

Phùng Tích Phạm giơ chân trái lên khế đá vào vai Cao Tôn Giả cho hấn ngã nằm dưới đất. Nhưng lạ thay ! Xương sống hấn vừa đụng mặt đất lại bật lên ngay thanh ra hấn vẫn ngồi.

Nguyên môn đất Cao Tôn Giả to lớn đặc biệt. Trọng lượng toàn thân hấn tập trung cả ở chỗ này, nên sau khi hấn ngã xuống không cần vận kinh lực cũng tự nhiên ngồi bật lên.

Trịnh Khắc Đẳng cười hô hố nói :

- Kha muội hãy coi kìa ! Đây là Bất Đảo ông (người không té) coi có ngộ không ?

A Kha mỉm cười đáp :

- Thật là cổ quái !

Trịnh Khắc Đẳng lại nói :

- Muội muội muốn kiếm tên tiểu quỷ này để trả thù thì nay sẽ được mãn

nguyện. Chúng ta bắt gã từ từ trị tội, hay là vung kiếm chém cho gã một nhát ?

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hai chữ "tiểu quỷ" chỉ trở vào ta mới hợp lý. Chẳng lẽ A Kha lại muốn kiếm ta để báo thù ? Ta có chỗ nào đắc tội với nàng đâu ?

A Kha nghiêng răng đáp :

- Tiểu muội còn phải thấy gã lúc nào là bực mình lúc ấy. Chém phứt gã đi cho rồi.

Cô dứt lời rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái, tiến đến trước mặt Vi Tiểu Bảo.

Bọn Cao Tôn Giả, Ủy Tôn Giả, Lục Cao Hiên và Trương Khang Niên bốn người đồng thanh la lên :

- Không thể giết y được.

Vi Tiểu Bảo nói theo :

- Sư tỷ ơi ! Tiểu đệ có gì đắc tội?...

Gã chưa dứt lời, A Kha đã hần học quát hỏi :

- Ta là sư tỷ người hồi nào ? Thằng quỷ con kia ! Người đã nghĩ ra bao nhiêu cách để làm nhục ta ?

Cô giơ kiếm lên nhằm trước ngực gã đâm tới.

Mọi người bật tiếng la hoảng :

- Ủi chao !

Nhưng thanh trường kiếm hất ngược trở lại. Nguyên Vi Tiểu Bảo đã mặc bảo y hộ thân. Mũi kiếm đâm tới không xuyên vào được.

A Kha còn đang sửng sốt, Trịnh Khắc Đẳng đã hô lên :

- Muội muội đâm vào mắt gã.

A Kha đáp :

- Phải đấy !

Cô lại vung kiếm đâm tới.

Đột nhiên trong góc nhà có người lướt tới che lấy mình Vi Tiểu Bảo. Nhất kiếm đâm trúng vai người này. Y liền ôm Vi Tiểu Bảo lăn mình vào tới góc nhà rồi tiện tay rút lệ thanh trủy thủ trong mình gã ra cầm tay.

Người này mặc sắc phục quân sĩ ở Kiều Ky Doanh, thân hình bé nhỏ thấp lùn, mặt mũi lem luốc, không nhìn rõ tướng mạo.

Mọi người thấy gã thân thủ mau lẹ, võ công tinh thâm đều lẩm bẩm :

- Người này quả có lòng trung nghĩa.

Phùng Tích Phạm rút trường kiếm ra, từ từ đi tới. Đột nhiên lão rung trường kiếm một cái. Mũi kiếm loé ra thành mấy chục bông kiếm hoa.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay Phùng Tích Phạm đứt thành hai đoạn.

Tên quân sĩ ở Kiều Ky Doanh cũng bị thương. Máu ở bả vai chảy ra như suối.

Nguyên gã này rút dao trủy thủ của Vi Tiểu Bảo chặt đứt trường kiếm của Phùng Tích Phạm, nhưng kiếm pháp của hắn xuất quỷ nhập thần đã đâm trúng gã rồi. Nếu thanh trủy thủ mà không sắc bén phi thường thì e rằng tính mạng của gã lúc này khó nổi bảo toàn.

Phùng Tích Phạm giận xám mặt lại. Hắn hăng dặng một tiếng, quăng thanh gươm gãy xuống đất. Trong lúc nhất thời, hắn ngần ngừ chưa quyết định chủ ý là có nên lấy thanh kiếm khác công kích nữa hay thôi ?

Vi Tiểu Bảo reo lên :

- Ha ha ! Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm ! Lão mới đâm nửa nhất kiếm vào tên tiểu tốt thủ hạ của ta đã làm cho máu chảy không ngớt. Vậy từ nay tên hiệu của lão nên đổi lại là "Bán kiếm hữu huyết" Phùng Tích Phạm mới đúng.

Tên quân sĩ Kiều Ky Doanh, tay trái bịt miệng vết thương trên bả vai, đưa tay mặt nắn vào trước ngực và sau lưng Vi Tiểu Bảo để giải khai những huyết đạo bị phong tỏa cho gã.

Bọn Cao, Ủy Tôn Giả, Lục Cao Hiên, Lý Tây Hoa đều là những cao thủ võ

học, đang lúc kiểm chế lẫn nhau nên bị Phùng Tích Phạm ám toán mà không chống cự được. Ai cũng căm hận hần vô cùng. Bây giờ họ nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy đều nổi lên tròng cười hô hố để chế diễu hần.

Lão khiêu hoá lớn tiếng hô :

- Bắn kiếm hữu huyết Phùng Tích Phạm ! Hay quá ! Hay quá !

Trong bọn mặt dày vô liêm sỉ khắp thiên hạ, tôn giá đáng đứng vào hàng thứ hai.

Lý Tây Hoa hỏi :

- Tại sao hần chỉ đáng đứng vào hàng thứ hai ? Vậy người thứ nhất là ai ? Lão huynh có thể nói cho nghe được chăng ?

Lão khiêu hoá đáp :

- "Bắn kiếm hữu huyết" này dường như hãy còn kém Ngô Tam Quế một chút. Theo nhận xét của lão phu thì họ Ngô mới là hàng mặt dày thứ nhất.

Mọi người đều cười rộ.

Lục Cao Hiên nói :

- Tại hạ cho rằng chỗ sai biệt có chăng cũng chỉ nhỏ xíu mà thôi.

Phùng Tích Phạm trước nay rất tự phụ về bản lãnh của mình. Nay hần nghe quần hùng mai mỉa tức quá, toàn thân run bần bật. Giả tỷ lúc này hần đổi thanh kiếm khác để tấn công tên quân sĩ kia thì giết gã dễ như trở bàn tay, nhưng hành động này không xứng đáng với địa vị của hần, nên hần chỉ trợn mắt lên nhìn gã hỏi :

- Tên họ mi là gì ? Bữa nay ta tạm tha mạng cho, nhưng lần sau mà gặp phải tay ta, nhất định mi sẽ bị chết thảm.

Tên quân sĩ ấp úng đáp :

- Tiểu nhân... tiểu nhân...

Thanh âm gã rất trong trẻo, dịu dàng.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh ngạc vừa vui mừng reo lên :

- Ủa ! té ra người là Song Nhi.

Gã giơ tay lên lột mũ của thị. Mái tóc dài tung ra xoã xuống.

Vì Tiểu Bảo quàng tay trái ôm lưng Song Nhi lớn tiếng hỏi :

- Thị là một tên tiểu nha đầu của ta. Bán kiếm hữu huyết kia lão đánh một tên tiểu nha đầu của ta không nổi thì còn khoác lác cái gì ?

Phùng Tích Phạm cúi quá không nhìn được, vung chân trái đá "bình" một tiếng làm cho bàn bạc trong sảnh đường bay đi.

Triệu Tề Hiền nằm ngang trên bàn bị hất tung lên rồi rớt xuống đánh "huych" một cái.

Những thoi bạc văng đi rồi rớt trúng vào mình mấy mọi người làm cho đau đớn.

Quần hùng cũng tức giận đều lên tiếng thóa mạ.

Phùng Tích Phạm không nói gì, xoay mình bỏ đi.

Bỗng thấy hai người sóng vai từ cửa lớn đi vào. Phùng Tích Phạm quát :

- Tránh ra !

Đồng thời vung hai tay đánh tới. Hai người cũng phóng chưởng chống đỡ.

Cả ba người cùng rên lên một tiếng.

Hai người kia phải lùi lại mấy bước, lưng đụng mạnh vào tường.

Phùng Tích Phạm lão đảo người mấy cái. Hắt hất một hơi chân khí rồi rảo bước đi ra.

Hai người kia oẹ một tiếng, miệng đều phun ra một búng máu tươi.

Nguyên hai người này là Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân.

Vì Tiểu Bảo vội chạy lại nâng đỡ Phong Tế Trung. Gã quay sang hỏi Huyền Trinh đạo nhân :

- Đạo trưởng có việc gì không ?

Huyền Trinh đạo nhân ho mấy tiếng rồi đáp :

- Bần đạo không hề gì. Vi...Vi đại nhân ! Đại nhân vẫn bình yên chứ ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Ta vẫn bình yên !

Gã quay lại ngó Phong Tế Trung.

Phong Tế Trung lẩm nhẩm gật đầu cười gượng. Võ công y còn cao thâm hơn Huyền Trinh đạo nhân, nhưng vừa rồi hẳn phải đón đỡ tay mặt của Phùng Tích Phạm, chịu đựng chưởng lực rất mạnh, của lão. Vì thế mà hẳn bị thương nặng hơn Huyền Trinh.

Lý Tây Hoa khen ngợi

- Vi huynh đệ ! Trong Kiêu Kỵ Doanh của huynh đệ thật lắm nhân tài.

Nguyên Phong Tế Trung và Huyền Trinh đạo nhân đều mặc sắc phục của quân sĩ Kiêu Kỵ Doanh.

Vi Tiểu Bảo khiêm tốn đáp :

- Tại hạ rất xấu hổ.

Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Bọn Tiền lão bản, Từ Thiên Xuyên, Cao Ngạn Siêu tiến vào.

A Kha thấy bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo mỗi lúc một đông. Cô nhìn Lý Tự Thành và Trịnh Khắc Đẳng đưa mắt ra hiệu, có ý bảo bọn mình nên rút lui.

*** vietkiem.com ***